

KATEE ROBERT

Mijn verleidelijke ex

Out of uniform 5

Vertaald door Ineke Vlug

AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

Voor de vijfde keer in vijf minuten keek Erin Robinson op haar telefoon. Helaas waren de minuten niet achterstevoren weggetikt en waren er geen berichtjes binnengekomen. Dat kon maar één ding betekenen: ze had een blauwtje gelopen. Alleen dat verklaarde dat haar blind date ruim een halfuur te laat was en op geen enkele manier moeite had gedaan om iets geruststellends door te geven om haar te laten weten dat hij niet ergens dood in een sloot lag. Het sneeuwde weliswaar buiten, maar iedere inwoner in de omgeving van Wellingford die zijn zaakjes op orde had, had zich al maanden geleden voorbereid op de barre wintermaanden. Deze man was waarschijnlijk in een nabijgelegen stadje opgegroeid. Als hij geen spijkerbanden op zijn truck had gezet en zandzakken op de laadvloer had gelegd, was hij een idioot.

Zoals ik een idioot ben dat ik ook maar met deze date heb ingestemd.

Ze had het alleen gedaan om even van het gezeur van haar moeder af te zijn. Het ergste wat er zou kunnen gebeuren, had Erin bedacht, was dat de man een onuitstaanbare eikel zou zijn. Door de jaren heen had ze genoeg tijd met zulke types doorgebracht om te weten hoe ze ze moest aanpakken.

Het was nooit in haar opgekomen dat ze een blauwtje kon lopen.

Ze keek Chilly's rond, hopen dat ze geen bekende zag. Dat zou gewoon de kers op de taart van vernedering zijn die ze de afgelopen maand had gegeten. Ze had nooit gedacht dat ze, nadat ze op haar negentiende met beide middelvingers omhoog naar New York was vertrokken, hier zes jaar later weer met de staart tussen de benen terug zou zijn, werkeloos en gedwongen weer bij haar ouders in te trekken. Alleen had het roddelcircuit van Wellingford

dat nog niet helemaal uitgedokterd. *Gelukkig maar.* Ze had haar beide ouders met levenslange therapierekeningen bedreigd als ze ook maar aan iemand zouden vertellen dat ze niet alleen terug was voor een kerstbezoek tussen de voorstellingen door.

Terug voor altijd.

Schaamte greep haar naar de strot. Ze had vorige maand haar mond moeten houden toen Randy, oftewel Regisseur Rotkop, allerlei onzin begon uit te kramen over haar optreden als Ariël in *De kleine zeemeermin*. Iedereen wist dat hij een eikel was, en in ieder geval had ze de rol. Voor het eerst was ze geen invalster, of naar de achtergrond verbannen. Het had haar grote doorbraak moeten zijn.

Maar toen had hij Maggie aan het huilen gemaakt. Het meisje was superstoer, al was ze nog maar twaalf. Met een paar scherpe woorden had hij haar al haar zelfvertrouwen ontnomen. En dat kon Erin niet over haar kant laten gaan.

Nou, ze had haar gedrag met ontslag moeten bekopen, en toen besloot het universum er nog een schepje bovenop te doen in de gedaante van haar huurbaas die haar het huis uit had geschopt. Blijkbaar was hij het zat om ‘nog één maand’ te wachten tot ze haar achterstallige huur had betaald.

Dus daar zat ze dan, op een kruk in Chilly’s, de enige vermeldenswaardige bar in het onbeduidende stadje waar ze was opgegroeid. De plek waar iedereen elkaar bij naam kende – en de familiestamboom tot zes generaties terug kon opdreunen. Hier was het verleden nooit het verleden.

‘Hé, vreemdeling.’

Erin staarde naar haar bier, zich afvragend of de barvrouw, Gena, er iets extra’s voor haar in had gedaan, want alleen dat kon verklaren dat ze dié stem in haar oor hoorde. *Als je te lang over het verleden nadenkt, besluipt het je. Voor ik het weet ben ik net zo erg als mijn ouders, en leef ik alleen nog maar in mijn glorie dagen.* Ze nam nog een slok van haar bier om tijd te winnen, voor ze zich moest omdraaien en het feit onder ogen zien dat ze werkelijk huiveringwekkend hallucineerde of, erger nog, dat Warren Davis vlak achter haar stond.

Alleen al bij het horen van zijn stem ging haar verbeelding met haar op de loop. Ze hoefde niet naar hem te kijken om hem achter zich te vóelen, waarschijnlijk met die zelfvoldane grijns die hij altijd op zijn gezicht leek te hebben. Helaas maakte hem dat niet minder aantrekkelijk. Als ze goed haar best deed, kon ze bijna een vleug van zijn dure favoriete luchtje ruiken.

Er zat niets anders op. Ze moest de ellende trotseren. Ze haalde diep adem en draaide zich om op haar kruk, terwijl haar hart irritant opsprong in haar keel. Sommige dingen veranderden nooit, en blijkbaar was haar reactie op deze specifieke man er een van.

Het hielp niet dat hij er zo... Verdomme, hij zag er écht goed uit. Zijn haar was kortgeschoren in de traditionele mariniersstijl, maar je kon je gemakkelijk voorstellen hoe het krulde als het tussen knipbeurten in te lang werd. Steeds wanneer ze naar New York terugging na een bezoek aan thuis, had ze zichzelf er half van overtuigd dat zijn donkerbruine ogen onmogelijk zo gevoelig konden zijn als ze zich herinnerde, en steeds had ze het mis. En zijn mond...

Blozend reikte Erin weer naar haar bier. Ze wist uit de eerste hand hoe verwoestend die mond kon zijn, zowel in de slaapkamer als erbuiten.

Schei uit. Schei er meteen mee uit.

Het laatste waarvoor ze nu de energie had was zichzelf moed inspreken om Warren aan te kunnen, maar ze probeerde het toch. 'Jij ook hallo.'

'Leuke rentree.' Hij plofte neer op de kruk naast haar.

Nog iets wat ze altijd weer vergat – hoe verdraaid irritant de man kon zijn. Vijf seconden in zijn aanwezigheid en ze werd teruggevoerd naar toen ze een onbezonnen negentienjarige was met meer hormonen dan gezond verstand, en naar die ene wilde zomer die ze met elkaar hadden doorgebracht. Erin keek nijdig. 'Zoek een andere kruk. Deze is bezet.'

'Door je denkbeeldige vriend?' Hij knikte naar Gena. 'Je zit al een halfuur in je eentje zonder iemand in zicht. Als hij er nu nog niet is, komt hij niet meer.'

Had hij haar hier al die tijd in de gaten gehouden? *Hoe kan hij me zijn ontgaan?* Haar gezicht stond in brand. Het was al erg genoeg dat ze een blauwtje had gelopen, maar het was duizend keer erger om te weten dat hij daar getuige van was geweest. ‘Je bent ongelooflijk. Ik wacht op Marcy.’

‘Leugenaar. Zij en Aaron zijn tot morgen de stad uit.’ Hij wreef met een hand over zijn mond, zijn donkere ogen glinsterend van plezier. ‘Dat is maar goed ook, want sinds mijn grootvader Marcy en mij een tijdje geleden probeerde te koppelen, krijgt je broer er geen genoeg van om me te beboeten voor snelheidsovertredingen.’

Erin keek weg, vechtend tegen de neiging om te glimlachen. Marcy had haar daarover verteld, en ze zou liegen als ze zei dat het haar dag niet een beetje opfleurde om te weten dat haar broer zich uitsloofde om Warren zo veel mogelijk dwars te zitten. ‘Je mag nog van geluk spreken. Als hij ook maar de helft wist van wat je met me hebt uitgespookt toen we elkaar net leerden kennen, vermoordt hij je.’ Maar haar broer wist het niet. Niemand wist het, zelfs haar beste vriendin, Marcy, niet. Het verboden en geheime aspect van hun relatie – als het die benaming al verdiende – was destijds een deel van de aantrekkingskracht geweest.

Nu voelde het gewoon onnozel.

‘Nee, dat zou hij nooit doen.’ Met een glimlach accepteerde hij het biertje dat Gena voor hem neerzette. ‘Misschien zou hij jou een pak slaag geven omdat je je met mij hebt ingelaten, maar Aaron is te rechtschapen om zich te verlagen tot iets als moord voor zijn rebelse Mini Me.’

Mini Me. Een van de vele gehate bijnamen waaraan ze nooit had kunnen ontkomen, dankzij de twijfelachtige smaak van hun ouders om hun zoon en dochter versies te geven van een en dezelfde ellendige naam. Er bestond geen enkel excuus voor dat soort waanzin. Ze kon hooguit zeggen dat haar moeder er uit pure kop-pigheid op had gestaan hun tweede kind Erin te noemen. Aan zwangerschap gerelateerde hormonen deden vreemde dingen met het brein – dat had ze maar al te goed gezien toen Marcy zwanger was geraakt – en haar moeder kon al nooit haar fouten toegeven.

Dus had ze, ondanks haar vaders smeekbeden, geweigerd de oorspronkelijke naam op het geboortebewijs te veranderen.

En zo waren ze Aaron en Erin geworden.

Het stadje ging ermee om zoals ze met bijna alle andere eigenaardigheden van de inwoners omgingen, en de meeste mensen waren Erin liefkozend allerlei variaties op 'Mini Me' gaan noemen. Alsof ze geen eigen wezen was. Ze had gedacht dat het zou veranderen nadat Aaron was afgestudeerd en zich bij het leger had gemeld.

Ze had beter moeten weten.

Net zoals ze had kunnen weten dat het een vergissing was om Warren bij welk gesprek dan ook te betrekken. Het kon alleen maar op twee manieren eindigen, en ze kon ze geen van beide aan.

Erin dronk haar glas bier leeg. 'Hoe leuk dit ook was, ik ga weg.' Ze telde zorgvuldig haar laatste vijf-dollarbiljetten en legde ze op de toog naast haar bier. *Ik ben zo blut dat het niet eens meer leuk is. Ik dacht dat ik minstens een gratis maaltijd uit deze ellendige date zou halen, en nu moet ik zelfs voor mijn eigen drankje betalen.* Het werd tijd om te maken dat ze wegkwam. Hoe langer ze in Warrens gezelschap bleef, hoe eerder ze haar laatste restje zelfbeheersing dreigde te verliezen. Op dit moment neigde ze ernaar die zelfgenoegzame blik van zijn marinierskop te vegen, maar ze kende zichzelf goed genoeg om te weten dat dat alles kon veranderen. En het laatste wat ze kon gebruiken was de fout maken om opnieuw met Warren Davis in bed te belanden. Met haar huidige geluk zou het de laatste druppel zijn die de spreekwoordelijke emmer deed overlopen.

Het maakte niet uit hoe vaak ze zichzelf dat door de jaren heen had voorgehouden en vervolgens prompt haar eigen advies had genegeerd. De volgende ochtend ontwaakte ze altijd in een put van zelfhaat en angst, daarom was ze hem het afgelopen jaar uit de weg gegaan. Toen de pijn het genot ging overheersen, werd het tijd om met de gewoonte te kappen.

Ze stond op en probeerde te negeren dat hij dat ook deed. 'Ik meen het, Warren.'

‘Sinds wanneer ben je een lafaard?’

‘Ik ben geen lafaard.’ Ze verstijfde. *Hoe krijgt hij het toch altijd voor elkaar?* Een paar woorden en hij zat al onder haar huid, porrend in dingen waarvan ze had gedacht dat ze te volwassen was om zich er nog kwaad over te maken. Ze draaide zich naar hem om en, wat een verrassing, hij had die grijns op zijn gezicht waarvan ze sneller ging ademen. *Deze keer niet, Erin. Je weet wel beter, toch?* ‘Inzien dat iets een hopeloze strijd is, is geen lafheid. Dat is slim.’

Warren nam haar onderzoekend op, en één seconde dacht ze dat hij ermee zou stoppen het bijdehandje te spelen, maar toen ging zijn mondhoek omhoog. ‘Dus wie was de arme sukkel die je hebt weggejaagd? Is het iemand die ik ken?’

Weer kreeg irritatie de overhand, en voor ze het wist zei ze: ‘En waarom is het altijd mijn schuld? Ik heb die jongen toch niets misdaan?’ Het enige wat ze had gedaan was zijn berichtjes beantwoorden. Ja, misschien was ze een beetje kortaf geweest, en misschien had ze zijn erbarmelijke taalgebruik een paar keer verbeterd, maar hoe kon ze die gast serieus nemen als hij emoji’s gebruikte en al zijn woorden inkortte? Het was alsof ze met een tiener zat te communiceren.

‘Misschien voelde hij zich geïntimideerd.’

Ze keek hem woest aan. ‘Je weet verdraaid goed dat dat niet zo is.’ Kón ze maar intimerend zijn. Als ze dat voor elkaar kon krijgen, had haar leven er heel anders uitgezien. Met haar schouderlange bruine krullen, sproeten en grote hazelnootbruine ogen moest ze al haar hele leven aanhoren hoe fijntjes en breekbaar ze eruitzag. Het versterkte haar voornemen om iedereen het tegendeel te bewijzen alleen maar.

‘Ik weet het niet, Sproetenkop.’ Opeens grinnikte hij. ‘Ik sta te trillen in mijn laarzen van je.’

De schok die ze ervoer toen ze hem zijn troetelnaam voor haar hoorde gebruiken kwam hard aan. Met een schijnbaar ongeïnteresseerde blik bekeek Erin hem van top tot teen, al droeg de man zijn thermoshirt nog zo oogverblindend. En die spijkerbroek... *Beheers je, alsjeblieft.* ‘Je hebt geen laarzen aan.’ Ze draaide zich om naar de deur.

‘Waarvoor ben je terug in de stad?’

Nee. Daar ging ze niet aan beginnen. Ze wees naar de kerstlichtjes die over elke beschikbare balk in de ruimte waren opgehangen. ‘Dat is een stomme vraag. Over twee dagen is het Kerstmis.’

Nu ze het daar toch over had, dat verklaarde waarom Warren in de stad rondhing. Hij kwam altijd terug voor de feestdagen om zijn grootvader, Old Joe, op te zoeken. Dat was deels ook de reden waarom ze vorig jaar met een hoop excuses op de proppen kwam om zo min mogelijk tijd aan haar familiale verplichtingen te hoeven voldoen – dit was de enige tijd van het jaar dat ze de man gegarandeerd tegen het lijf zou lopen, als ze niet uitkeek.

‘Zie je later.’ *Maar hopelijk niet te vaak.* Met opgeheven hoofd liep Erin de deur uit, de ijskoude nacht in. Hoewel het precies was wat ze wilde, voelde ze toch een lichte teleurstelling toen ze beseftte dat hij niet achter haar aan kwam.